

על העבודה "עכשיו יקרה משהו", 1998-1999, מתוך: שברים: פסיפס ואקטואליה (אוצרת: נטע גל-עצמון),
זמן לאמנות מרכז לאמנות עכשווית, 2004, עמ' 7.

טל אמיתי "משיטה" סירת נייר מקופלת על גבי "נייר מחברת" מעוטר בעוד המילים עכשיו
יקרה משהו מאיימות "להפוך" אותה ולהטביעה בכל רגע.
הסירה ומצעה, העשויים פוליאוריטן קשיח, "מתחזים" לנייר מחברת משובץ הלקוח מלקסיקון
עולמם של ילדי בית הספר והצבעוניות התכלכלה של ריבועי הצבע, המצוירים באקריליק
וטוש, מנוגדת לתחושת הסכנה העולה מן הטקסט.

על העבודה "ללא כותרת", 2000, מתוך: שברים: פסיפס ואקטואליה (אוצרת: נטע גל-עצמון), זמן לאמנות
מרכז לאמנות עכשווית, 2004, עמ' 13-14.

טל אמיתי מבטאת אף היא תחושת פגיעות וחרדה נואשת: העתיד האישי והלאומי נקשרים
למושג הבית על ידי בנייתו של מבוך טקסטואלי מקוביות עץ קטנות. המילים המצוטטות
בעבודתה לקוחות מטקסט של פול אוסטר: "באיזה רגע חדל בית להיות בית? כשהגג מוסר
מעליו? כשמפרקים את החלונות? כשהקירות קורסים? באיזה רגע הוא נהפך לערמה של
פסולת בניין?... ואז, יום אחד, מתמוטטים לבסוף קירות ביתך. אבל אם הדלת נותרה על כנה,
די לך לעבור דרכה והנה אתה שוב בפנים. נעים ללון תחת כיפת השמים, אין דבר אם יורד
גשם. הרי זה לא יכול להימשך זמן רב."¹

ציטוט זה של אוסטר מטריד ומצמרר במיוחד לאור השימוש שעושה בו אמיתי בהקשר של
המציאות הישראלית בתקופת האינתיפדה המתמשכת. המילים נטענות בקונוטציות השייכות
לז'רגון האקטואליה: ביטחון, גדר הפרדה, הריסת בתים, טיהור...

הערגה לבית, בית אישי וקונקרטי, או מטפורי לאומי, מעוררת פעילות של חיפוש אחר מקום
מפלט, דוחפת לבדיקת השייכות והופכת לאמצעי במסגרת הניסיונות להגדרת הזהות.

הקו הדק החוצץ בין סדר לכאוס, בין היות-בעל-בית לחסר-בית, מוגדר במילותיו של פול
אוסטר באמצעות הדלת. על רקע המציאות הישראלית, הדרמטית והכואבת, נדמה לפעמים
כי אם רק תעמוד דלת הבית על כנה, תשוב תחושת הביטחון ואפשר יהיה לשוב ולהתכחש
לריסוק הפנימי, לקריסת הנפש, לאובדן הזהות.

¹ פול אוסטר, המצאת הבדידות, הקיבוץ המאוחד, 1995.

המבוך והקוביות, המגלים את הטקסט, הנם אלמנטים של משחק, אולם מדובר במשחקים עתיקים וטעוני משמעות. מאז הלבירינט של קנוסוס, שימש השיטוט במבוך סמל לגורל האדם ומשחקי הקובייה למיניהם היו ביטוי לתהפוכות הגורל.